

Jakob Maksimilijan,

po Božjem usmiljenji knez in škof Lavantinski, prisednik Sedeža
Njih Svetosti, Rimskega Papeža, dohtar bogoslovja

i. t. d. i. t. d.

Vsem vernim svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda, Jezusa Kristusa.

Imam Vam, Preljubi v Kristusu! veselo novico naznaniti.

Naš sveti Oče, Papež Leo XIII. so po najviši oblasti, ki jo v cerkvi Kristusovi imajo, namreč v Njegovem imenu zavezati in razvezati na zemlji, prvokrat cerkvene zaklade vsem vernikom po celem svetu odprli, ter z apostolskim pismom ddo. 15. t. m. sveto leto razpisali.

Od nekdanj, tako pišejo sv. Oče, so Njihovi predniki, rimski Papeži, pri nastopu apostolske službe isto storili, naj bi vernikom obilnejšo priliko naklonili in jih bolj živo spodbodli, za zveličanje svoje duše poskrbeti, in pri Božjem in večnem pastirju, Jezusu Kristusu, potrebne pomoči izprosiiti skoz združeno molitev, skoz spokorna dela, pa tudi skoz usmiljenje do vbogih in druga opravila djanske ljubezni do bližnjega.

V podeljeni dobroti sv. leta naj bi verniki spoznali sveto zastavo one ljubezni, s katero Namestnik Kristusov vse, ki v Kristusa verujejo, kakor njegovo ljubljeno družino na zemlji objema; spoznali pa naj bi tudi svojo dolžnost, da s svojimi škofi in dušnimi pastirji vred vsikdar v živi zavezi z vidnim Poglavarjem vesoljne cerkve sklenjeni ostanejo, naj bi Bog in Oče usmiljenja ne le svoji čredi, ampak po besedah sv. Leona, tudi Pastirju svojih ovčič, namreč Papežu, milostno na pomoč prišel, ga vodil in varoval.

Po zgledu svojih prednikov na apostolskem sedežu in v istem namenu so tedaj tudi sedanji sv. Oče, Leo XIII., sklenili, razpisati odpustke sv. leta, zdaj, ko se je ravno obletnica Njih izvolitve približevala. (Leo XIII. so bili namreč 20. februarja lanskega leta za Papeža izvoljeni). „Le predobro vemo, to so Njih lastne besede, kako potrebna je naši slabosti v pretežavni službi, ki nam je naložena, obilnost milosti Božje. Po dolgi skušnji vemo, kako britki so časi, v katerih živimo, in kako silni so viharji, ki se v cerkev Kristusovo zaganjajo. In prav po tem, ker se naše javne razmere še vedno hujšajo, ker brezbožni ljudje vedno zlobnejše naklepe delajo, in ker nam Božje kazni takó očitno žugajo in so mnoge že zadele, prav po vsem tem se bojimo, da bi kje še hujše nezgode nad nas ne prišle.

Ker pa — nadaljujejo sv. Oče — pobožne vaje sv. leta na to merijo, da se duše madežev očistijo, pokora bolj ostro in molitev bolj srčno opravlja, in ker daritve in prošnje, ktere z združenim prizadevanjem vesoljna cerkev opravlja, pred Bogom toliko dopadenje in moč imajo, da ga takó rekoč siloma k usmiljenju nagnejo: je naše zaupanje vtrjeno, da se bo nebeški Oče milostno ozrl na ponižnost svojega ljudstva, mu britke čase spremenil v boljše, ter mu zopet luč in tolažbo svojega usmiljenja podelil.

Zato zakličejo nadalje sv. Oče vse vernike, naj bi svoje molitve sklenili z Njihovimi; naj bi pogoje, v zadobljenje odpustkov neobhodno potrebne, namreč: molitev, pokoro in milošnjo z resnično skesanim srcem opravljali, in takó sv. leto sebi v zveličanje in v blagor vesoljne cerkve dobro obračali.

Pogoji zadobljenja odpustkov sv. leta so po zaukazu sv. Očeta naslednji.

1. Prebivalci Rimskega mesta in romarji, ki tje potujejo, naj dvakrat v času med letošnjo prvo postno (2. marca) in binkoštno nedeljo (1. junija) obišejo tri glavne cerkve, namreč: cerkev sv. Joaneza v Lateranu, cerkev sv. Petra, in cerkev Matere Božje, imenovane Maria Maggiore, ter naj tamkaj nekoliko časa pobožno molijo, v te namen: da bi vsmiljeni Bog povzdignil in po vsem svetu razširil slavo katoliške cerkve in apostolskega sedeža, — da bi zatrl vse krivovere in k spreobrnjenju pripeljal vse grešnike, — in da bi krščanskim oblastnikom zastopnost, krščanskim ljudstvom pa mir in edinost podelil. V svojo molitev naj sklenejo še tudi vse posebne namene sv. Očeta.

Vrh tega se morajo v omenjenem času enkrat pri postnih jedeh postiti (to je, se tisti den le enkrat do sitega najesti). Izvoliti pa si morajo tak den, kedar post in zdržanje od mesnih jedi že itak ni zapovedano.

Nadalje morajo enkrat v tem času zakramente sv. pokore in sv. Rešnjega telesa vredno, to je s skesanim srcem in istinitim sklepom resničnega poboljšanja prejeti.

In slednjič še morajo vsak po svoji zmožnosti kolikor toliko milošnjo podeliti ali za vboge, ali za kak drugi pobožni namen.

2. Zastran vernikov zvonaj Rima, in med te spadamo tudi mi, velja tudi vse to, kar je bilo zdaj od molitve, posta in milošnje rečeno, le zastran obiskanja cerkev jim naročajo sv. Oče to-le:

V onih mestih, trgih in tudi v takih farah, kjer so tri cerkve, bodo verniki, kakor bodo škof ali z njih dovoljenjem domači dušni pastirji zaukazali, te tri cerkve dvakrat; — kjer so le dve cerkvi, te dve cerkvi trikrat; in kjer je ena edina cerkev, to cerkev šestkrat v zgorej omenjenem času (to je, med prvo postno in binkoštno nedeljo) in po zgoraj razloženem namenu obiskali.

Ob enem izrečejo sv. Oče, da se zamorejo odpustki sv. leta v duhu priprošnje tudi za duše v vicah darovati.

(Da se odpustki sv. leta le enkrat zadobiti zamorejo, je itak vsem vernikom znano.)

3. Škofi imajo oblast vsim pobožnim družbam, bratovščinam in zavodom, ki bodo imenovane cerkve v procesijah obiskovali, število cerkvenih obiskovanj zmanjšati.

4. Tisti, ki se po morji vozijo ali po suhem potujejo, zamorejo odpustke sv. leta zadobiti, če kakor hitro domu pridejo, ali se na katerem drugem kraju za nekaj časa vstanovijo, škofovsko ali farno cerkev tistega kraja šestkrat obišejo in druge že omenjene pogoje dopolnijo.

5. Minihom in nunam po samostanih z ostrim zaporom živčim; — jetnikom po ječah; — sploh vsem, kteri zavolj bolezní ali drugih veljavnih vzrokov enega ali drugega dobrega dela opravljati, n. pr. v cerkev hoditi ali se postiti ali milošnje dajati ne morejo, smejo spovedniki druga dobra in spokorna dela naložiti in ako je treba, tudi čas za pridobljenje odpustkov podaljšati. Le sv. spoved in sv. obhajilo morajo vsi brez razločka opraviti.

Edinim otrokom, kteri za prvo sv. obhajilo še niso dosti podučeni, zamorejo spovedniki obhajilo spregledati.

6. Tudi dovolijo sv. Oče brez razločka vsem vernikom svetovnega, duhovnega in redovnega stana, da si smejo, kar spoved za odpustke sv. leta zadeva, izvoliti ktereга koli spovednika svetno duhovnega ali redovnega stana, da je le od svojega škofa za spovedovanje potrjen. Isto dovoljenje imajo tudi nune, novicinke in druge osebe pod samostanskim zaporom živče, z edinim pogojem, da mora od njih izvoljeni spovednik že sicer biti od škofa potrjen za spovedovanje samostanskih oseb ženskega spola.

7. Slednjič imajo vsi, od škofov potrjeni spovedniki za čas sv. leta od sv. Očeta najobširnejšo oblast, odvezati od vseh grehov in na nje postavljenih cerkvenih kazni, zastopi se, da

mora biti grešnik odveze vreden, in da se mu še posebej naroči, kar v posebnih okoliščinah tirjajo cerkvene postave.

Ne more se pa zadosti glasno povedati, da tudi spoved za sv. leto pred Bogom vsevedočim le takrat velja, ako je odkritosrčna in sklenjena z resničnim sklepom poboljšanja. Kjer takega sklepa ni, tam tudi v sv. letu odveza tako gotovo ne velja, kakor gotovo je Bog vsevedoč, neskončno svet in pravičen. Ker je vsevedoč, ga z gol ustna spoved brez srčnega kesanja goljufati ne more. Ker je neskončne svet in pravičen, greha in zaslužene kazni tako dolgo odpustiti ne more, dokler ga grešnik resnično ne čerti in ne obžaluje in se z resno voljo od njega ne obrne.

To imejte pred očmi, ljubi moji! vselej, sosebno pa zdaj v sv. letu. Za to Vas prosim, jaz, Vaš škof, ki, kakor Bog ve, Vašo časno in večno srečo iz celega srca želim.

Želim Vam vsem, da pobožne vaje sv. leta takó opravljate, da ob njegovem sklepu veseli poreči zamorete: „Hvala ti bodi, večni Bog, za milosti polni čas sv. leta! To so bili za mene v resnici dnevi zveličanja“. In gotovo bo Bog tudi od svoje strani dopolnil obljubo: „Glej! ob času milosti sem te uslišal, in na den zveličanja sem ti pomagal.“ (2. Kor. 6, 2.)

V Mariboru, dne 27. februarija 1879.

JAKOB MAKSIMILIJAN,

knez in škof.